

„Луди-млади“) би могло (говорим умишлено проспективно тук!) да развие значения от типа *позор – енигма, оскверненост – недокоснатост, изолация – виргинална уединеност*. (Разбира се, става дума за един от полярно структурираните символи в Яворовата лирика.) В този смисъл особено интригуващи са онези по-късни текстове на поета, в които продължават да съществуват и семантически да си взаимодействат двете раз-*пол*-овени символики *облак* и *було*. В стихотворението „Към върха“ (1905) под задъхания устрем на бледия пътник „чезнат равнища *пребулени*“, т. е. лирическият Аз се откъсва-оттласква, освобождава се от земно-емпиричното, от сковаващите хоризонти. Устременият пробег нагоре съвсем естествено достига априорно надвисналия *облак*, но не и *простора*: пътникът отново се озовава пред *границата – върхът* е само приближаване на гледната точка пред извечно спуснатата бариера. В „Към върха“, въпреки явното разграничаване и дистанциране вътре в текста, символиките *облак* и *було* бележат и поантово сближаване, значенията им се срастват в едно: „отгоре еднакво далеч е небето, / загадка бездънна пред слабия взор“. *Небото*, върховността, всемирът застиват в бездънността, в утробата на *тайната – облакът* бива наметнат върху простора подобно на скверно-загадъчно, непроницаемо *було*. Макар и експлициран в текста със символичната си стойност, *облакът* всъщност е подчинен образ и символизира нещо в повече – *булото*: то именно е компактният и надреден символ в текста. Озоваването – многократно, мъчително, със задължителния ритуален трепет на очакващия инициацията – пред *булото* е равносилно на упорито, безнадеждно виране в *границата* („Две хубави очи“, „И аз ще бъда сам“, „Далеко си“). Можем да твърдим, че *булото* организира тези три независими помежду си текста на Яворов в стройна семантична триада: пожеланото *тъмно було* в „Милица“ добива почти осезаемост в „Две хубави очи“ (непременно трябва да изтъкнем по-високата символична стой-